

Dag 1

Je gaat met je favoriete vervoermiddel op reis. Het is een zonnige dag en wat kan er nou helemaal misgaan? Schrijf een alinea over waar je heen gaat, met welk doel en met welk vervoermiddel en waarom het door jou gekozen vervoermiddel zo 'n tof ding is.

Ik strik mijn veters een laatste keer voor ik de rugzak op mijn rug hijs. Het is een gok om met stapschoenen die amper zijn ingelopen op wandelvakantie te vertrekken, maar niemand had kunnen voorzien dat mijn vorige paar er onverwacht de brui aan zou geven. Misschien had ik er beter aan gedaan de veters van mijn oude schoenen over te zetten; de nieuwe zijn erg glad en laten snel los. Maar goed, ik besluit het erop te wagen.

Terwijl ik de draagriemen van de rugzak nog wat bijstel trek ik de voordeur open. Mijn horloge ruikt de vrijheid en laat al snel weten dat er een gps-verbinding tot stand is gebracht. We zijn allebei helemaal klaar voor onze tocht? Het plan: 2 weken lang elke dag tussen de 20 en de 25 kilometer stappen. Steeds in de richting van het noorden, want daar ligt Nederland en daar is het plat. Wat ik eet, waar ik slaap, waarheen mijn tocht leidt? Alles kan en alles mag. Mijn voeten geven me de vrijheid om te gaan en te staan waar ik wil. Ik ga alleen op pad en moet 2 weken lang met niets of niemand rekening houden. Hier heb ik zo lang naar uitgekeken...

Dag 2

Dat is vreemd: je komt heel ergens anders uit dan verwacht! Sterker nog: je bent ergens waar je nog nooit geweest bent en tot overmaat van ramp heeft je vervoermiddel het begeven. Waar ben je beland? Je spreekt een voorbijganger aan om erachter te komen. Beschrijf (maximaal 2 alinea's; had je er gisteren zes, dan mogen het voor straf alleen heel korte zijn :-)).

Na een kleine kilometer bereik ik het bos dat zich uitstrekt over de Belgisch - Nederlandse grens. Ik had gehoopt de korte weg te kunnen nemen, maar door de rooiwerken, het bijbehorende zware vervoer en de overvloedige regenval van de laatste weken is het pad in een enorm zwembad herschapen. Na 10 minuten door de modder te hebben geploeterd besluit ik dat het wel is en duik ik het bos in. Ik vertrouw op mijn intuïtie om me naar één van de parallelwegen te leiden, waarna ik mijn tocht verder kan zetten. Een kwartier later stel ik vast dat mijn buikgevoel niet te vertrouwen is. Ik ben nog steeds in het bos, maar heb er verder geen idee van waar ik me bevind. Er is nergens een pad te vinden dat me naar waar dan ook zou kunnen leiden. Dit is geen goed begin. Ook mijn schoenenkeuze was niet ideaal; ik dacht eerst dat er een takje of steentje in mijn schoen zat, maar na een grondige controle blijkt de zool te zijn gebarsten, waardoor ik erg ongemakkelijk loop. Toch beslis ik mijn schoenen aan te houden; niets mis met lopen op blote voeten, maar in een bos met naaldbomen heb ik toch liever wat bescherming aan mijn voeten.

Nog een half uur later bots ik onverwacht op een smal bospaadje. Mijn hart maakt een sprongetje wanneer ik zowaar een zovend geluid mijn richting uit hoor komen. Er is hulp onderweg! Ik positioneer me in het midden van de weg en begin te molenwieken met mijn armen. "Stop, stooop", roep ik de verbaasde fietser toe.

Dag 3

Wist je gesprekspartner meer? Dan weet je nu waar je bent. Niet? Ook geen probleem: je wilt hoe dan ook verder. Dit is tenslotte een road story, zoals je inmiddels gemerkt zult hebben. Omdat je vorige vervoermiddel echt stuk-stuk is, besluit je er een te stelen. Nood breekt wet. En ja, dat moet een ander vervoermiddel zijn dan je had. Vertel ons hoe je dat aanpakt.

“Stop” blijkt het enige woordje te zijn dat we gemeenschappelijk hebben. De man spreekt Engels, noch Duits, noch Frans. Ik vermoed dat hij een vrachtwagenchauffeur is, die in de buurt verblijft. Met veel moeite lukt het me hem duidelijk te maken dat ik de weg kwijt ben. Hij wijst naar de smartphone die in een houder op zijn stuur hangt en haalt zijn schouder op. Ook hij heeft geen gps-signaal meer en zijn mobiele internet zit, net als wij, in niemandsland. We zijn allebei de weg kwijt.

“Zullen we samen verder wandelen?”, vraag ik in het Nederlands, terwijl ik met mijn vingers een wandelbeweging naboots. Ik kijk in de richting die de man uitging. Hij lijkt mijn vraag te begrijpen, dan denkt even na en schudt ostentatief het hoofd. Nee, daar heeft hij duidelijk geen zin in. Wanneer hij aanstalten maakt om opnieuw te vertrekken en mij in the middle of nowhere achter te laten word ik heel erg kwaad. Weg kwijt, schoenen kapot en dan nog boertig behandeld worden ook? Alle ergernissen en frustraties die zich de voorbije maanden in me hebben opgestapeld beginnen te borrelen en voor ik het goed en wel beseft heb ik de man met fiets en al omver geduwd. Hij kijkt verbouwereerd om zich heen, net lang genoeg om mij tijd te geven zijn mountainbike op te rapen en er mee aan de haal te gaan. Dat hij het maar in zijn eentje uitzoekt!

Dag 4

Je bent weer op weg. Dat lijkt oké, maar is het dat ook? Je hebt een verstekeling! (En als dat niet past in je vervoermiddel, iemand die je op de voet volgt.) En wat voor één! Maak kennis met je passagier (achtervolger) en stel hen in geuren en kleuren aan ons voor.

Na 5 minuten stevig doortrappen houd ik halt om op adem te komen en mijn gedachten op een rijtje te zetten. Ik stal de mountainbike tegen een boom, zet me op de grond en haal mijn drinkfles en een tussendoortje uit de rugzak. Het doet goed hem even niet op mijn rug te hebben; had ik maar een bagagedrager om hem op te hangen. Verder is het best een comfortabele mountainbike, die goed onderhouden is. De versnellingen en remmen werken perfect en ook de vering is van goede kwaliteit. Terwijl ik mijn ogen over mijn nieuwe vervoermiddel laat glijden, merk ik dat er iets beweegt in de drinkbus die aan het frame bevestigd is. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Wat zou daar in hemelsnaam in kunnen zitten?

Voorzichtig haal ik de bus uit de houder en nog meer behoedzaam schroef ik de dop los en til ik hem lichtjes omhoog. Een schubbige kop met 2 donkere ogen en een gespleten tong kijkt me aan. De kop gaat naadloos over in een al even schubbig en bruin lijf, dat opgerold in de drinkbus zit. Geschrokken druk ik het deksel terug op de drinkbus. Ik heb verdorie een slang in mijn handen!

Dag 5

De verstekeling/achtervolger staat erop dat je eerst ergens anders heen gaat dan naar je zelfgekozen bestemming. Hoewel je er niet zo'n zin in hebt, weet hij/zij/het je toch te overtuigen. Beschrijf hoe hen (zo fijn, dit nieuwe genderneutrale voornaamwoord) je overhaalt van je padje te gaan.

Even recapituleren. Ik sta in niemandsland, met kapotte schoenen, een gestolen mountainbike en een slang die in een drinkfles verstopt zit. Maar ik sta op een weg. En waar een weg is, is een wil. Of was het andersom? Ik adem een paar keer in en uit, tot ik mijn hartslag weer onder controle heb. Daarna druk ik de drinkfles terug in de houder en stap ik weer op de fiets. Hoe afschuwelijk ik dat soort beesten ook vind; ik kan het niet maken hem of haar los te laten in het midden van het bos zonder te weten wat de overlevingskansen zijn. Ik zet mezelf recht op de trappers en vervolg mijn weg. Na een tijdje trappen komt mijn smartphone weer tot leven. Ik hoor verschillende bliepjes en plingetjes, die me er attent op maken dat ik terug verbonden ben met de rest van de wereld. Opnieuw zet ik me aan de kant, zodat ik kan controleren waar ik me ergens bevind. Tot mijn verbazing ben ik niet eens zo ver van huis. Vermoedelijk heb ik in kringetjes gewandeld en gefietst, want het lijkt wel alsof ik al vele tientallen kilometers in de benen heb. Omdat ik niet meteen een dierenopvangcentrum aan de andere kant van de grens kan vinden, besluit ik terug naar huis te rijden, daar van schoenen te wisselen en de auto te nemen en dan naar het dichtstbijzijnde opvangcentrum aan mijn kant van de grens te rijden. Op een paar uur tijd zijn mijn plannen wel heel erg hard veranderd!

Dag 6

Onderweg stoppen jullie om wat te eten. Jullie raken aan de praat met iemand die een lift vraagt. Nou vooruit dan, die kan er ook nog wel bij. Deze persoon gedraagt zich wel een beetje vreemd!

Onderweg naar de dierenopvang rijd ik langs een fastfoodrestaurant. Na alle commotie van vandaag kan ik wel een vette hap gebruiken! Ik zoek een plekje op de parking en bedenk dan pas dat ik dat verdomde reptiel niet in een warme auto kan achterlaten. Zal ik de drinkbus gewoon naast de auto zetten dan? Maar wat als iemand denkt dat het zwerfvuil is en de fles in de vuilnisbak kiepert? Nee, dat risico wil ik niet lopen. Mijn onverwachte reisgenoot, waarvan ik stilaan overweeg hem of haar een naam te geven, mag mee op restaurant.

Nadat ik mijn hamburger-met-grote-friet-en-nog-veel-grotere-cola in ontvangst heb genomen zoek en vind ik een tafeltje op het terras. Dat lijkt me toch iets minder van de pot gerukt dan binnen lunchen met mijn addergebroed. Ik heb amper mijn tanden in de caloriebom heb gezet of ik word aangesproken door een onbekende vrouw. Of er nog plaats is aan mijn tafeltje? Tja, het lot van alleen op stap gaan zeker? Ik knik vol tegenzin en de vrouw schuift enthousiast aan. “Ben je hier met de wagen?”, vraagt ze terwijl ze een frietje in haar mayonaise duwt. Opnieuw antwoord ik met een knikje. “Ik ben Marie. Zou ik dan een stukje kunnen meerijden?” Nog voor ik kan zeggen dat ze niet eens weet waar ik naartoe moet, valt ze me in de rede. “Het maakt niet uit welke kant je uit moet. Ik wil gewoon weg van hier. Weet je wat? Wil er zelfs voor betalen!”

Dag 7

Jullie gaan weer op pad; met zijn drieën nu: jijzelf, de verstekeling/achtervolger waar je inmiddels aan gehecht begint te raken en de zich verdacht gedragende lifter. Dan komen jullie erachter dat je achtervolgd wordt! Probeer deze persoon af te schudden. Dit kunnen we er niet bij hebben, het is al chaotisch genoeg!

Ik open mijn mond om het aanbod af te slaan, maar tot mijn grote verbazing hoor ik mezelf iets heel anders antwoorden. Waar is mijn assertieve kant als ik hem nodig heb? “Je kan meerijden. Maar laten we eerst rustig eten.” Maar het is duidelijk dat mijn lifter na de eerste zin gestopt is met luisteren. Marie kiepert de inhoud van onze plateaus op elkaar en snelt er mee naar de vuilnisbak. Ze heeft haast, zoveel is duidelijk. Met in de ene hand mijn beker cola en in de andere hand de drinkbus met de slang loop ik zuchtend achter haar aan.

“Je kan wel vooraan zitten”, wijs ik naar de auto. En dan bedenk ik dat ik een probleem heb. Er zijn maar 2 bekerhouders in de wagen en we hebben allebei een drankje vast. Waar blijf ik in godsnaam met mijn kleine verstekeling? “Ik houd mijn limonade wel vast, rij nu maar gewoon door”, klinkt het ongeduldig terwijl ik Marie instapt. Heb ik luidop gedacht of was mijn mimiek zo duidelijk? Het maakt niet uit. Nog even en ik ben van allebei verlost. Met een verlicht gemoed druk ik het gaspedaal in. Dierenopvangcentrum... here we come!

Het licht euforische gevoel is echter al snel weg als mijn achterligger begint te bumperkleven. De maximumsnelheid is hem blijkbaar veel te laag en voorbijsteken is op dit stuk onmogelijk. Ik verhoog mijn snelheid een beetje, in de hoop op die manier duidelijk te maken dat ik niet van slechte wil ben. Maar de boodschap komt niet aan. De auto achter me gaat eveneens sneller en blijft als een magneet tegen me kleven.

Dag 8

De lifter begint zich ermee te bemoeien. Hen blijkt de eigenaar (of een na familielid van de eigenaar) van het vervoermiddel te zijn dat je gestolen hebt en hen heeft een wapen bij zich! Erger nog: de achtervolger hoort ook bij hen! Beschrijf de confrontatie.

“Remmen!”, roept Marie plots gebiedend. Geschrokken draai ik mijn hoofd opzij. Heeft zij hier iets mee te maken?

Net op dat moment voel ik dat de achterligger mijn auto een duwtje geeft. Ik probeer me terug op het rijden te concentreren, maar mijn auto reageert niet zoals ik wil en begint over de baan te slippen. Ik verstijf, vergeet gas te geven en de auto valt stil. Het gaat allemaal zo verschrikkelijk snel dat ik amper tijd heb om mijn gedachten op een rijtje te zetten. En dan komt de klapper op de vuurpijl: uit de andere wagen stapt een gorilla met een baseball bat.

Ik draai mijn hoofd naar Marie, die ondertussen een knipmes uit haar broekzak heeft gehaald. “Doe geen moeite”, sist ze kil. “Wij horen samen en jij hebt iets dat van ons is. Zet je wagen aan de kant en stap uit.”

Dag 9

De verstekeling en jij weten nog een keer te ontkomen. Hoe? Een ding is zeker: er komt een wandelstok bij kijken en het cijfer 9.

“Ik begrijp het niet”, reageer ik verwarder dan ik eigenlijk ben. Mijn hersenen zijn in overdrive. Wat zou ik van hen kunnen hebben? En waarom moet ik uitstappen? Wat willen ze in hemelsnaam van me? Mijn auto? Is het dat? Een roestig vehikel van 20 jaar oud? Dan kan toch niet?

“Stap nu gewoon uit”, bijt Marie me ongeduldig toe. Ze beweegt haar hand in de richting van de bekerhouder en dan valt het kwartje; de slang. Ze moet de slang hebben. Het volledige plaatje is me nog niet duidelijk, maar ik besef wel dat ik te maken heb met een bende die illegaal in dieren handelt. Een bende die voor niets terugdeinst.

“Ja, ja natuurlijk”, bazel ik. Ik frunnik onhandig aan mijn autogordel, zodat mijn overvallers de indruk zouden krijgen dat ik wil meewerken. Maar is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt hen met de kleine verstekeling te laten vertrekken.

Ik haal de autosleutels uit het contact en laat ze quasi onhandig uit mijn handen glippen. Wanneer ik me voorover buig in een poging ze op te rapen, neem ik vliegensvlug de wandelstokken die ik opgevouwen onder mijn stoel bewaar. Ik mep in het wilde weg en slaag er zowaar in Marie eerst het mes uit de handen te slaan en haar daarna vol in het gezicht te raken. Het bloed spuit uit haar neus en ze werpt zich kreunend voorover. Over haar moet ik me eventjes geen zorgen maken.

De gorilla, die blijkbaar enkel goed ontwikkelde reflexen heeft wanneer hij met de wagen rijdt, aarzelt een seconde te lang wanneer ik - mét slangenbeker in de hand - mijn auto verlaat. Voor hij kan reageren begin ik te rennen en mogen mijn Asics GT-2000 9's bewijzen dat ze hun geld waard zijn.

Dag 10

Jullie komen bij de plek waar de verstekeling heen wilde. Maar hé: daar is de lifter, nu samen met de achtervolger. Verklaar hoe dat kan. Je hebt alleen niet meer dan 20 woorden hiervoor.

Kunnen ze gedachten lezen? Zit er een tracker in de drinkbus? De achtervolgers arriveren samen met mij bij het dierenopvangcentrum!

Dag 11

Je verstekeling haalt nu een ongelooflijke truc uit die de spanning uit de lucht haalt. Dit had je nooit verwacht.

Alsof het is afgesproken komt op dat moment een medewerkster van het opvangcentrum naar buiten. Mijn aanvallers zijn even buiten spel gezet en opnieuw klop ik hen in snelheid door de drinkbus in de handen van de vrouw te duwen.

“Ze wilden een slang smokkelen”, zeg ik buiten adem.

De medewerkster fronst de wenkbrauwen, kijkt beurtelings naar mij, Marie en de gorilla en richt dan haar blik op de fles.

“En die zit hierin.”

Het is een vaststelling. Geen vraag. Ik vermoed, vrees zelfs, dan ze hier wel wat gewend zijn op gebied van illegale dierenhandel. Toch knik ik bevestigend.

“Ja, ik heb de drinkbus in het bos gevonden” - een leugentje om bestwil - “en heb ze meteen hierheen gebracht. Ik begrijp nog steeds niet hoe ze me op het spoor zijn gekomen, maar vasthoudend zijn ze wel.”

De lifter en de man met de baseball bat staan ondertussen wat te smoezelen. Kiezen ze waar voor hun geld en laten ze ons met rust of plannen ze een nieuwe aanval? Ik ben er toch niet zo gerust in en merk dat ik al mijn spieren opspan, klaar om opnieuw in het verweer te gaan.

“Ik denk niet het ze om het dier te doen is”, onderbreekt de dame mijn gedachten. “Dit is namelijk geen slang, maar een hazelworm. Een pootloze hagedis die al dat gedoe echt niet waard is.”

Dag 12

Je besluit bij de verstekeling te blijven. Inmiddels heb je zulke warme gevoelens voor hen! Het is vakantie tenslotte en wat maakt het uit waar je bent? Schrijf toe naar een happy end!

Mijn mond valt open van verbazing en op dat moment ontstaat er nog meer gedoe; een politiecombi draait de parking van het dierenopvangcentrum op. Marie en haar handlanger aarzelen niet en zetten het op een lopen. De agenten, duidelijk niet van gisteren, zetten meteen de achtervolging in.

“Kom, laten we dit diertje eens nader bekijken”, stelt de vrouw van het opvangcentrum voor. Ze wenkt met haar hoofd in de richting van de deur. “Geen idee wat er hier allemaal aan de hand is, maar ik kan alvast wel eens kijken oftie in goede gezondheid is.”

Ze legt een aantal kranten op de onthaaldesk en laat mijn kleine verstekeling voorzichtig uit de drinkbus glijden.

“Je hoefde helemaal geen schrik te hebben”, zegt ze terwijl ze haar handschoen over zijn huid laat glijden. “Hazelwormen bijten niet en zijn al helemaal niet giftig. Ze voelde zich in elk geval niet bedreigd, want hij heeft zijn staart niet afgeworpen. Maar het kan zeker geen kwaad hem even in een terrarium te zetten met wat eten, zodat we zeker zijn dat ze volledig op krachten is.”

De medewerkster grijpt mijn hazelworm en wandelt ermee naar een leeg terrarium.

“Ze?”

“Ja, inderdaad, het is een vrouwtje. Ik ga haar wat slakken en regenwormen geven, dat vindt ze lekker. Loop even met me mee terwijl ik mijn ronde bij de andere dieren doe. Dan kan je me meer vertellen over je vondst. Vergeet je drinkfles trouwens niet. Daar kunnen we hier niets mee doen.”

Ik grijp de fles en dan pas valt me op dat ze opvallend zwaar is voor een lege container. Zit er nog iets in? Ik draai de bus ondersteboven, kijk er in en dan zie ik een valse bodem.

“Kom je nog?”, klinkt het ongeduldig.

“Ja, nee”, mompel ik, terwijl ik een pen neem om de bodem los te wrikken. “Ik heb hier...”

Dan lost de bodem en vallen er tientallen tabletjes naar beneden. Verbaasd zie ik ze over de grond stuiteren. Dus dát was het. Drugsmokkel.

Epiloog.

Ik kon Ineke, de medewerkster van het dierenopvangcentrum, er snel van overtuigen dat ik geen slechte bedoelingen had. Ze luisterde geboeid naar mijn verhaal en op het moment dat we de politie contacteerden, bleek er al een patrouille onderweg te zijn naar het opvangcentrum. Marie en de gorilla waren gearresteerd en nu wilden de armen der wet mijn versie van het verhaal horen. Dat kregen ze. En daarmee konden ze verder in hun strijd tegen internationale drugstrafikanten.

Geraakt door het warme onthaal van Ineke en haar liefdevolle omgang met de dieren, besloot ik de rest van mijn vakantie vrijwilligerswerk te doen in het dierenopvangcentrum. Hazel, mijn kleine verstekeling, lieten we na een aantal dagen vrij in het bos, in de buurt van een meertje. Ze had het daar meteen naar haar zin. En ik? Mijn wandelvakantie was dan wel in het water gevallen, maar ik was evengoed dagenlang actief bezig en haalde daar veel voldoening uit. Ineke en ik gaan binnenkort met de tent op weekend. We vertrekken vrijdagochtend en zijn zondagavond weer thuis. Gesteld dat er geen onverwachte hindernissen opduiken...